Overweging 4 / 5 juli, 14e zondag door het jaar

Want mijn juk is zacht en mijn last is licht. Ik moest denken aan een verhaal dat Jan Rietveld, missionaris in Brazilië, vertelde. Hij schreef het op in een terugblik voor de nieuwsbrief en zegt:

Ik weet nog dat ik jaren geleden iemand moest bedienen. Ik moest naar een hutje, ergens ver weg. Een oude vrouw ontving me. Ze droeg zorg voor haar zwager. Ik vroeg naar een bijbel – die had ze niet. Ik maakte me er wat druk over. Ik had zoveel geïnvesteerd in het verspreiden en toegankelijk maken van de Bijbelse boodschap. Ze bracht me bij haar zwager, die lag achter een gordijn op een bed. Heel ziek, heel kwetsbaar. Ik vroeg wie hem verzorgde. Dat bleek die vrouw te zijn. Elke drie uur een beetje eten geven, elke dag een paar keer wassen en verschonen, en daarvoor water uit de rivier halen, waarvoor ze een paar kilometer moest lopen. Ik werd zo getroffen door haar zorg, haar liefde. Ze vertelde dat ze dat al drie jaar deed. Hoe hield ze dat vol, vroeg ik. Haar antwoord was: "Pater, op ditzelfde bed is mijn echtgenoot gestorven; op dezelfde manier heb ik ook hem drie jaar verzorgd". Zij maakte waar wat Jezus ons in de werken van barmhartigheid vraagt.. en ik zat wat te simmen over een bijbel die er niet was.. Die bijbel was er! Die vrouw leefde die bijbel!

Een tweede, misschien wel bekender voorbeeld speelt in Mexico, waar een reiziger een jongen ontmoet, die een gehandicapt kind op zijn rug draagt. "Wat een zware last draag jij toch op je schouder", zegt de reiziger. Daarop antwoord de jongen: dat is geen last, dat is mijn broertje!

Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.

Hoe komt het dan toch dat ik soms het geloof als zwaar en moeilijk kan ervaren?

Zit dat antwoord misschien in de eerste zin van het evangelie: `Ik dank U, Vader, omdat U dit verborgen hebt voor wijzen en verstandigen en het onthuld hebt aan eenvoudigen. De oude vrouw in Brazilië, hoorde bij die eenvoudigen. De jongen in Mexico hoorde bij de eenvoudigen. En juist zij zijn het die de boodschap van Jezus begrepen hebben. Die doen simpelweg goed en hun geloof en vertrouwen op God geeft hen vaak de kracht om dit te doen. Jaloers kan ik soms zijn op zulke mensen, die hun geloof niet uit geleerde boeken halen, maar meestal meekregen van andere gelovige mensen.

Wie gelooft, wie Jezus volgt leeft niet zonder zorgen, integendeel, maar kan wel kracht halen uit het geloof. Het beeld van het juk is mooi: je kunt de last over je schouders verdelen; de band met God aan de ene kant kan kracht geven om de last van het leven aan de andere kant te kunnen dragen. We kennen allemaal wel mensen die soms zwaar gebukt gaan onder zorgen, maar toch overeind bleven door hun geloof. Ik heb veel bewondering voor het geloof van deze vrouwen en mannen.

Ik zeg daarmee niet dat onze zorgen en sores van Jezus of God komen. Dat geloof ik gewoon niet. Ik geloof in een God die Liefde is. En dat heeft Jezus steeds weer verkondigd en voorgeleefd: heb God lief en je naaste als jezelf. Maar dat gebod van de liefde kan Hij niet afdwingen. Hij kan wel mensen in de goede richting zetten. Die liefde moet ruimte geven: geen onnodige lasten, ruimte om te leven, om goed te doen, om jezelf te zijn. De liefde geeft richting en zin aan het leven van een mens. Die liefde geeft kracht en energie, zodat mensen boven zichzelf worden uitgetild.

Met liefde als krachtbron is niets te zwaar of te moeilijk. Liefde is de lichte last, die vleugels geeft aan het leven.

Amen.